

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: R. K.**, zast. Mgr. Davidem Purmenským, advokátem se sídlem 28. října 3117/61, Ostrava – Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava – Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, č. j. MSK 180031/2010, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2011, č. j. 58 A 73/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, č. j. MSK 180031/2010. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 7. 2010, č. j. MMK/040059/2010, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť dne 8. 3. 2010 kolem 13:20 hodin v Karviné na ulici Ostravské poblíž ulice Hornická Stezka při řízení vozidla Renault, držel za jízdy pravou rukou u pravého ucha hovorové zařízení, a tím porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení právní otázky povahy lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť krajský soud nesprávně tuto lhůtu vyhodnotil jako lhůtu pořádkovou. V návaznosti na to stěžovatel uplatňuje také důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť řízení před správním orgánem vykazovalo vadu spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Stěžovatel má totiž za to, že řízení o předmětném přestupku nemělo být vůbec správním orgánem I. stupně zahájeno, neboť lhůta podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je lhůtou propadnou, a správní orgán I. stupně řízení ve věci zahájil po jejím uplynutí.

Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu, který na základě srovnání s ustanoveními § 20 odst. 1 a § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a dále § 148 odst. 1 zákon č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), dovodil, že lhůta podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je pouze lhůtou pořádkovou. Krajský soud nesprávně uvedl, že na rozdíl od lhůt upravených v citovaných ustanoveních zákonodárce s uplynutím lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích nespojuje žádný důsledek pro řízení ve věci samé. Tato argumentace není správná, neboť ustanovení § 68 odst. 2 zákona o přestupcích s uplynutím lhůty žádný důsledek pro věc samu rovněž nepředpokládá, a přesto se jedná o lhůtu propadnou. Stejně tak se jedná o lhůtu propadnou, bez zákonem vysloveného důsledku jejího uplynutí pro věc samu, i v případě § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), jak vyplývá z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 10 Ca 166/2003 - 25, publikovaného pod č. 294/2004 Sb. NSS. Z daného je patrno, že nikoli u všech lhůt propadných sám zákon v sobě stanoví, že s uplynutím lhůty nastanou nějaké důsledky pro věc samu, a takové důsledky pro věc samu se musí dovozovat jazykovým výkladem či výkladem celého zákona. Za nepřípadný považuje stěžovatel rovněž odkaz krajského soudu na § 71 odst. 3 s. ř., který upravuje pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že nelze v rámci výkladu lhůt porovnávat lhůty pro vydání rozhodnutí a lhůty pro zahájení řízení, neboť v souvislosti s každou z nich jsou spojeny jiné účinky. S ohledem na uvedené má závěry krajského soudu ve vztahu k § 67 odst. 3 zákona o přestupcích za nesprávné.

Dále namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se žalobními argumenty a námitkami, které se týkaly vzájemného výkladu povahy § 67 odst. 3 zákona o přestupcích a § 68 odst. 2 téhož zákona, jakož i § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytýká, že žádným způsobem nereagoval na odkazy na

odbornou literaturu, která se týkala stanovení lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích.

Nesprávnost závěru krajského soudu o povaze předmětné lhůty stěžovatel dále dovozuje z úmyslu zákonodárce. Uvádí, že tato lhůta pro zahájení řízení byla ve znění zákona o přestupcích do 31. 5. 1995 toliko 30 dnů. Stěžovatel si tak klade otázku, proč zákonodárce předmětnou lhůtu prodlužoval, kdyby se jednalo pouze o lhůtu pořádkovou, s jejímž uplynutím nejsou spojeny žádné důsledky pro věc samu. Má za to, že tak zákonodárce učinil, neboť se jedná o lhůtu propadnou.

Stěžovatel rovněž poznamenává, že rozdílnost v pojetí lhůt podle § 67 odst. 3 a § 68 odst. 2 zákona o přestupcích by způsobila porušení práva osoby podávající návrh na zahájení řízení o přestupku, když tato osoba by měla lhůtu pro podání návrhu propadnou, kdežto správní orgán by měl pro zahájení řízení toliko lhůtu pořádkovou. Proto má za to, že obě lhůty je nutno považovat za lhůty propadné. Pokud tedy správní orgán po uplynutí lhůty stanovené v § 67 odst. 3 zákona o přestupcích řízení ve věci přestupku zahájil, jedná se tak o vadu předvídanou § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., kterou však krajský soud v rámci řízení o žalobě nenapravil, ačkoli tato vada byla důvodně správnímu orgánu vytýkána již v řízení před krajským soudem, proto podává kasační stížnost také z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v intencích kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jádrem předmětné kasační stížnosti je rozpor mezi závěry krajského soudu a stěžovatele ve vztahu k otázce výkladu § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, a to, zda má lhůta v tomto ustanovení zakotvená charakter lhůty pořádkové či propadné, a zda v návaznosti na to správní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud vůbec řízení ve věci předmětného přestupku zahájily.

Krajský soud v napadeném rozsudku přisvědčil správním orgánům a vyslovil závěr, že předmětnou lhůtu je nutno považovat za lhůtu pořádkovou. Na postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Svoji argumentaci založil především na srovnání jednotlivých ustanovení právního řádu, kterými jsou upraveny lhůty v jednotlivých případech.

Nejvyšší správní soud věc posoudil a plně se ztotožnil s názorem krajského soudu, který lhůtu podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích vyhodnotil jako lhůtu pořádkovou, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Vycházel přitom z následujících úvah.

Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušného objektu. Teorie rozlišuje dva druhy lhůt. Jsou jimi lhůty

hmotněprávní a procesní. Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu, stejně jak je tomu i v nyní projednávané věci. Přesto lze v souladu s krajským soudem konstatovat, že ustanovení upravující lhůty propadné stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledek, který je zpravidla vyjádřen slovy, že po uplynutí těchto lhůt již **nelze** něco nadále vykonat či činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit **lze**. Typickým příkladem lhůty propadné je např. lhůta zakotvená v § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nebo § 148 odst. 1 daňového řádu, jakož i lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jak správně uvedl krajský soud.

Podle § 67 odst. 1 zákona o přestupcích *se přestupky projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh (§ 68 odst. 1).* Odstavec druhý stanoví, že *podkladem pro zahájení řízení o přestupku je oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.* Dle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích *jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu, **zahájí** řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů.*

Přestože předmětné ustanovení stanoví maximální šedesátidenní lhůtu pro zahájení řízení o přestupku, není z něj patrno, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci přestupku pokračovat, tak jak je tomu např. v případě § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., na který stěžovatel upozorňuje a ze kterého je patrno, že předmětné *správní řízení o uložení pokuty **lze** zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l),* nebo jak je tomu i v případě lhůt podle § 41 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, či podle § 95 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, které mají prekluzívní povahu a po jejich uplynutí již nemůže být správní řízení zahájeno. Stejně tak při výkladu ustanovení § 68 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého *u přestupku, který lze projednat jen na návrh, **lze** návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení*, je nutno lhůtu tří měsíců považovat za lhůtu prekluzivní, neboť z dikce ustanovení je zřejmé, že po jejím uplynutí již nelze návrh úspěšně uplatnit. Stěžovatel se tak mýlí, má-li za to, že předmětné ustanovení s uplynutím lhůty nespojuje žádné právní důsledky pro věc samu.

Nejvyšší správní soud má za to, že lhůtu podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je nutno považovat za lhůtu pořádkovou bez právních důsledků pro věc samu, stejně jako třicetidenní lhůtu pro zahájení správního řízení z moci úřední vyplývající z § 80 odst. 2

s. ř., dle kterého *opatření proti nečinnosti učiní nadřízený správní orgán i tehdy, nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední.* Z právě uvedeného vyplývá, že pokud lze v rámci správního řízení aplikovat v případě nečinnosti správního orgánu při zahajování řízení z moci úřední § 80 odst. 2 s. ř., který předpokládá po uplynutí stanovené lhůty aplikaci opatření nadřízeného správního orgánu proti nečinnosti správního orgánu projednávajícího věc v prvním stupni, je zřejmé, že třicetidenní lhůta stanovená pro zahájení řízení podle správního řádu nemůže mít povahu lhůty propadné. Pokud by tomu tak bylo, ustanovení § 80 odst. 2 s. ř. by v případě nedodržení lhůty již nebylo možno aplikovat, neboť jejím uplynutím by již správní orgány, a to i nadřízený správní orgán, pozbyly možnosti v projednávání věci pokračovat a řízení zahájit. Tutéž úvahu lze aplikovat rovněž ve vztahu k § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí ustanovení správního řádu (§ 51 zákona o přestupcích), a bude tomu tak i v případě citovaného ustanovení § 80 odst. 2 s. ř. Nicméně s ohledem na speciální délku lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je přijetí opatření proti nečinnosti možné až po uplynutí zmíněných šedesáti dnů (k tomu srovnej Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 325). Pokud je tedy možno v řízení o přestupku použít v případě nezahájení řízení o přestupku opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 s. ř., čemuž nebrání žádné ustanovení zákona o přestupcích, jakož ani samotné znění jeho § 67 odst. 3, které s nedodržením předmětné lhůty žádný právní důsledek pro věc samu nespojuje, nelze dospět k jinému závěru, než že se v případě předmětného ustanovení jedná o lhůtu pořádkovou. Jinými slovy, z toho, že příslušný správní orgán má (primární) povinnost zahájit řízení včas a nadřízený správní orgán má (sekundární) povinnost učinit opatření proti nečinnosti, nelze za předpokladu, že příslušný orgán svoji primární povinnost nesplní, dovodit subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení, jež nebylo zahájeno v této primární lhůtě, již vůbec nebylo zahajováno, přestože by jinak bylo na místě jej zahájit, případně dokonce uložit sankci.

Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěry krajského soudu, že v případě lhůty podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích se jedná o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákonodárce nespojuje žádné právní následky. Předmětná lhůta je stejně jako třicetidenní lhůta pro zahájení řízení podle správního řádu stanovena správním orgánům z důvodu efektivity a rychlosti řízení, aby v rámci řízení nevznikaly neopodstatněné průtahy. Tímto ustanovením de facto získává konkrétní podobu obecná zásada rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 s. ř., v návaznosti na čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a plní tak funkci primárního opatření proti nečinnosti správních orgánů.

Výše uvedený závěr o povaze předmětné lhůty co by lhůty pořádkové potvrzuje rovněž názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011 - 76, v němž bylo uvedeno, že *„lhůta pro zahájení řízení o přestupku je lhůtou pořádkovou, což znamená, že s jejím uplynutím zákon nespojuje žádný důsledek pro věc samu. Uplyne-li marně tato lhůta, nemá to pro řízení ve věci žádný důsledek*“. Stejně tak je vyhodnocena povaha předmětné lhůty v publikaci autorů Mates, P. a kol., *Základy správního práva trestního*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 86, kde je uvedeno, že *„neodloží-li správní orgán věc ani neshledá důvod pro její postoupení jinému orgánu, má zahájit*

řízení bezodkladně, nejpozději do 60 dnů. Ve lhůtě 30 dnů má vyrozumět oznamovatele o učiněných opatřeních, za podmínky, že o to požádá. Obě uvedené lhůty jsou pořádkové".

Závěry stěžovatele o tom, že se v případě lhůty pro zahájení řízení o přestupku jedná o lhůtu propadnou, nesvědčí ani důvodová zpráva k zákonu o přestupcích. K ustanovení § 67 totiž pouze uvádí, že se „*stanoví lhůta, do kdy správní orgán posoudí došlé oznámení; shledá-li ho odůvodněným, v této lhůtě zahájí řízení o přestupku*". Jak je patrno, ani důvodová zpráva k předmětnému ustanovení žádné právní důsledky nedodržení lhůty pro zahájení přestupkového řízení nepředpokládá.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že by krajský soud nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí a nevypořádal se řádně s jeho argumentací. Naopak krajský soud své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru, že se v případě § 67 odst. 3 zákona o přestupcích jedná pouze o lhůtu pořádkovou, odůvodnil zcela uspokojivě. Zdejší soud má za to, že dostatečným způsobem rovněž vysvětlil rozdíly mezi ustanoveními zakotvujícími jednotlivé lhůty. K odkazům stěžovatele na odbornou literaturu nebyl krajský soud povinen se výslovně vyjádřit, neboť ze žádného z nich jednoznačně nevyplývá, že by měla být předmětná lhůta považována za lhůtu prekluzivní. Za podstatné zdejší soud považuje to, že krajský soud v napadeném rozhodnutí své závěry řádně odůvodnil.

Zamýšlel-li se stěžovatel nad tím, proč zákonodárce lhůtu pro zahájení řízení prodloužil z 30 dnů na 60, odpověď podává důvodová zpráva k zákonu č. 82/1995 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a mění zákon České národní rady č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon České národní rady č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 528/1990 Sb., devizový zákon, ve znění pozdějších předpisů, která uvádí, že „*v zájmu celkového zkvalitnění postupu správních orgánů před zahájením řízení o přestupcích se jeví vhodným lhůtu pro zahájení řízení prodloužit z třiceti na šedesát dnů*". Je tedy patrno, že zákonodárce pouze prodloužil původní třicetidenní pořádkovou lhůtu stanovenou správním orgánům pro zahájení řízení, přičemž z této skutečnosti nelze dovodit, že by se právě z tohoto důvodu mělo jednat o lhůtu prekluzivní. Přitom je nutno podotknout, že stanovení předmětné pořádkové lhůty má vliv na případné uplatnění opatření proti nečinnosti, a proto její prodloužení není bez významu.

Zcela na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že přestože dospěl k závěru o tom, že se v případě § 67 odst. 3 zákona o přestupcích jedná o lhůtu pořádkovou, není její zakotvení ve světle výše uvedeného podružné. Pokud správní orgány lhůtu pro zahájení řízení nedodrží, je nutno konstatovat, že takovým postupem se dopustí porušení zákona, což lze správním orgánům důvodně vytknout, neboť je povinností správních orgánů řízení o přestupcích v uvedené šedesátidenní lhůtě zahájit (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 As 66/2009 - 81), nemá to však bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů ve věci samé. To však neznamená, že by správní orgán nebyl v případě řízení o přestupku, resp. v případě zahajování řízení, ničím limitován a mohl by řízení o přestupku zahájit zcela libovolně i v několikaletém odstupu. V souvislosti s uvedeným Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že nejenže v

přestupkovém řízení lze aplikovat opatření proti nečinnosti, ale každé řízení o přestupku musí být navíc projednáno, tj. zahájeno a skončeno pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku ve lhůtě stanovené § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle citovaného ustanovení totiž *„přestupek **nelze** projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*“. V tomto případě se jedná o lhůtu prekluzivní, protože předmětné ustanovení s nedodržením lhůty stanoví právní důsledky pro věc samu, neboť do této lhůty musí být řízení nejen zahájeno, ale přestupek i projednán. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal, zda tato lhůta byla v daném řízení dodržena, přičemž ze správního spisu zjistil, že ke spáchání přestupku došlo dne 8. 3. 2010, rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 2. 11. 2010, a k projednání věci tak došlo za běhu předmětné jednoroční lhůty, tj. v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že v případě § 67 odst. 3 zákona o přestupcích se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nemá bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Kasační stížnost proto shledal nedůvodnou. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez nařízení jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu